

Katherine Rundell

EXPLORATORUL

Traducere din limba engleză
de Teodor Ionașcu

Zborul

Precum o dorință secretă îndeplinită de oameni, avionul începu să se desprindă de sol.

În timp ce se ridica pe bolta cerească, băiatul din carlingă se prinse cu mâinile de scaun și-și ținu respirația. Fred avea maxilarele înclăștate de concentrare, iar degetele îi zvâcneau din când în când, imitând mișcările pilotului de lângă el: manșă – manetă de gaze.

Avionul urma sinuozitățile Amazonului de dedesubt și trepida zburând din ce în ce mai repede spre soarele ce stătea să apună. Fred zări reflexia aeronavei cu șase locuri – o pată întunecată pe marea întindere albastră – ce gonea spre Manaus, orașul străjuit de ape. Își dădu la o parte părul din ochi și-și lipi fruntea de geam.

În spatele lui Fred stăteau o fată și frățiorul ei mai mic. Aveau aceleași sprâncene oblice, aceleași gene lungi și aceeași piele cafenie. Fata se arătase temătoare; își îmbrățișase părînții pe aerodrom până-n ultima clipă. Acum privea țintă-n jos la apă și murmura un cântec în vreme ce fratele ei molfăia la centura de siguranță.

Pe rândul următor, de una singură, era o fată palidă, cu părul blond și lung până la brâu. Purta o bluză cu guler cu volănașe care-i ajungeau până la bărbie și pe care, strâmbându-se întruna, se tot chinuia să-l tragă-n jos. Părea hotărâtă să nu se uite pe geam.

Aerodromul de pe care decolaseră era prăfos și aproape abandonat, o fașie de pistă în dogoarea nemilosului soare brazilian. Vărul lui ținuse morțiș ca Fred să se îmbrace cu uniforma școlară și cu puloverul cu anchor, aşa că acum, în cabina încinsă și neaerisită, simțea că se coace la foc mic în propria-i piele.

Motorul scoase un cârâit, iar pilotul trase încruntat de manșă. Era bătrân și militaros, cu fire de păr zbârlite ieșindu-i din nas și cu o mustață grizonantă și pomădată ce părea să sfideze legile gravitației. Atinse maneta de gaze, iar avionul se-năltă și mai sus, pierzându-se în nori.

Aproape că se întunecase când Fred dădu semne de îngrijorare. Pilotul începu să icnească, mai întâi încet, apoi tot mai tare și mai des. Mâna îi zvâcni, iar avionul se lăsa brusc în stânga. Din spatele lui Fred se auzi un țipăt. Avionul se îndepărta de cursul râului, înspre pădure. Pilotul mormăi, ofta și trase de manetă ca să reducă turația motorului. Apoi tuși scurt, de parcă s-ar fi încercat cu ceva.

Fred se uită la el cu luare-aminte – bărbatul începuse să capete aceeași nuanță de gri ca mustața sa.

— Sunteți bine, domnule? Pot să v-ajut cu ceva? îl întrebă el.

Pilotul clătină din cap, chinuindu-se să respire. Se întinse spre panoul de comandă și opri motorul. Vuietur încetă. Botul avionului se lăsa în jos și copacii începură să se înalte.

— Ce se-ntâmplă?! întrebă c-o voce ascuțită fata blondă. Ce face?! Oprește-l!

Băiețelul din spate se puse pe urlat. Pilotul îl prinse strâns de încheietură pe Fred, dar numai pentr-o clipă, căci apoi se izbi cu capul de tabloul de bord.

Iar cerul, care cu o clipă înainte păruse un spațiu cert, se prăvăli peste ei.

Întunericul verde

În timp ce alerga, Fred se întreba dacă nu cumva e mort. „Pe de altă parte“, se gândi el, „moartea n-ar fi aşa zgomotoasă“. Vuietur flăcărilor și propriul sânge îi făcea mâinile și picioarele să pulseze.

Bezna era de nepătruns. Alergând, Fred încercă să tragă ceva aer în piept ca să strige după ajutor, însă avea gâtul prea uscat și plin de cenușă ca să țipe. Își vârî degetele pe gât ca să încerce să scuipe.

— M-aude cinevaaa??? Ajutoooor! Aaardeee! zbieră el.

Îi răspunse doar focul – un copac din spate fu cuprins de o ghirlandă de flăcări. Urmă un bubuit ca de tunet. Apoi nimic altceva.

O creangă care ardea se frânse, împroșcând limbi roșii de foc, și se prăbuși într-o cascadă de scântezi. Fred sări din calea ei și, împleticindu-se, făcu câțiva pași de-a-ndăratelea, în beznă. Se izbi cu capul de ceva tare. Craca pică exact în locul în care se aflase el cu o clipă înainte. Înghiții acreala care-i venise înapoi pe gât și-o rupse din nou la fugă, mai repede și mai însășimântat ca înainte.

Ceva-i căzu pe bărbie și el se féri, lovindu-se peste față – dar era doar o picătură de ploaie.

Deodată, se porni o ploaie torențială, care-i amestecă funinginea și transpirația de pe mâini în ceva care-aducea cu smoala, potolind totodată și flăcările. Fred goni mai încet, la pas alergător, iar apoi se opri de tot. Gâfâind și încându-se, privi înapoi la drumul pe care venise.

Micul avion era suspendat în copaci și fumega, împrăștiind pe cerul nopții vălătuci gri-alburii.

Amețit și deznădăjduit, privi în jur, dar nu auzi și nu văzu niciun om – doar plantele sălbatrice încolăcindu-i-se în jurul gleznelor, copacii care se-nălțau la zeci de metri și păsările care țipau și veneau în picaj, speriate. Își scutură cu putere capul, încercând să-și alunge din minte mugetul prăbușirii.

Părul de pe brațe, pârlit, îi mirosea a ouă. Își duse mâna la frunte: avea sprânceana arsă și o bucată din ea îi rămase pe degete. Se șterse pe mânecca puloverului.

Își coborî privirea și se inspectă. Un crac al pantalonilor era sfâșiat până sus, la buzunar, însă nu părea să aibă niciun os rupt. În schimb, avea dureri îngrozitoare la spate și la gât, care-i dădeau senzația că picioarele și brațele nu-l mai ascultă și nu-i mai aparțin.

Pe neașteptate, o voce din întuneric i se adresă:

— Cine-i acolo? Nu vă apropiati de noi!

Fred se-ntoarse în loc. Cu urechile încă țiuindu-i, luă o piatră de jos și o aruncă în direcția din care se auzise vocea. Apoi se piti în spatele unui copac și se lăsă pe vine, gata să atace sau să fugă.

Inima-i bubea de parcă un om ar fi cântat simultan la toate instrumentele posibile. Se strădui să își țină respirația.

— Nu mai arunca, ce Dumnezeu?! zise vocea din nou.

Era glasul unei fete.

Fred se întări de după copac. Lumina lunii ajungea pe pământ într-o nuanță de-un verde acvatic, proiectând umbre fantomatice pe copaci, iar Fred nu reuși să deslușească decât două tufișuri fotoitoare.

— Cine ești? Cine-i acolo? se auzi o voce din al doilea tufiș.

Fred încercă să străpungă întunericul cu privirea, simțind cum i se zbârlește pe brațe tot părul care-i mai rămăsese nears.

— Te rog să nu ne faci rău! continuă tufișul.

Accentul nu era britanic – avea inflexiuni mai moi, iar vocea era clară a unui copil, nu a unui adult.

— Tu ai aruncat cu caca?

Fred își plecă ochii spre pământ. Mai devreme apucase o bucată de balegar întărit, vechi de când lumea.

— Aäää, da... răspunse el.

Începuse să se obișnuiască cu întunericul și reuși să deslușească clipirile ochilor ce-l priveau din desisul cenușiu-verzui al arbuștilor.

— Erați în avion? Sunteți răniți? continuă Fred.

— Normal că suntem răniți! Doar am căzut din cer! zise unul dintre tufișuri, iar celălalt adăugă:

— De fapt, nu, nu foarte grav.

— Puteți să ieșiți, nu-s decât eu aici, zise Fred.

Al doilea tufiș începu să freamăte, iar inima lui Fred dădu să-i sară din piept. Atât fata, cât și frățiorul ei erau plini de zgârieturi, de arsuri și de cenușă – care, amestecându-se cu ploaia și cu transpirația, formase un soi de clei pe chipurile lor –, dar erau vii. Așadar, nu era singur.

— Ați scăpat cu viață! exclamă el.

— Firește, altfel n-am mai fi așa de vorbăreți, nu? zise al doilea tufiș.

Fata blondă ieși în ploaia necruțătoare și-și trecu privirea de la Fred la ceilalți doi, fără a schița vreun zâmbet.

— Eu sunt Con, prescurtat de la Constantia, dar dacă vă prind că-mi spuneți așa, sunteți morți! spuse ea.

Fred se uită la cealaltă fată, care surâse nervos și ridică din umeri.

— OK, dacă zici tu... Eu-s Fred.

— Eu sunt Lila. Iar el e Max, adăugă cea de-a două fată, ținându-și frățiorul în brațe.

— Bună!

Fred dădu să zâmbească, dar asta făcea ca tăieturile de pe obraz să se-ntindă și să-l usture, așa că renunță și se mulțumi cu o strâmbătură care implica doar jumătatea stângă a feței.

Max abia mai putea respira de atâtă plâns și se agăta cu-atâtă disperare de sora lui, încât îi făcuse vânătăi. Fata stătea aplecată într-o parte ca să-l țină-n brațe, tremurând de efort. Fred se gândi că arătau ca o creatură cu două capete și cu brațele încolăcite.

— Fratele tău e rănit grav? întrebă el.

Lila încerca din răsputeri să-l liniștească pe Max, bătându-l ușor cu palma pe spate.

— Nu vrea să vorbească, doar plâng...

Con își întoarse privirea spre incendiu și se înfioră. Flăcările îi luminară chipul. Nu mai era blondă; părul i se făcuse gri din cauza funinginii și maroniu din pricina săngelui, iar pe umăr avea o tăietură ce părea destul de adâncă.

— Ești bine? o întrebă Fred, ștergându-se la ochi de apă. Tăietura aia arată destul de rău!

— Cum să fiu bine! răbufni Con. Ne-am rătăcit în jungla Amazonului și, din punct de vedere statistic, e foarte probabil c-o să murim!

— Știu asta... răspunse Fred, care nu simțea nevoia să i se reamintească gravitatea situației. Ce voi am să zic e că...

— Așa că nu! îl întrerupse Con cu o voce tot mai stridentă. Cred că-i destul de clar că niciunul din noi nu-i câtuși de puțin bine, nici pe departe!

Tufișurile fremătau și ploaia cădea ropotind pe chipul lui Fred.

— Trebuie să găsim adăpost, zise el. Un copac mai mare... Sau o peșteră... sau ceva care să...

— NU! urlă deodată Max – era un strigăt îmbibat de scuipat și de spaimă.

Fred se dădu un pas îndărăt și întinse mâinile ca să-l calmeze.

— Nu plâng! Ziceam doar să... începu el, dar apoi privi în direcția în care arăta Max cu degetul.

Acolo, la câțiva centimetri de adidașii lui Fred, era un șarpe.

Avea pete maronii și negre, pentru a se pierde în frunzișul junglei, iar capul îi era cât un pumn. Pentru o clipă, nimeni nu

respiră. Jungla stătea-n așteptare. Apoi Max scoase un al doilea urlet, ce se-mplântă adânc în noapte, iar cei patru se-ntoarseră în loc și-o luară la goană.

Pământul era mocirlos, aşa că alergau împleticindu-se, stropindu-se cu noroi în ochi unii pe alții și julindu-și coatele de ramuri. Cu brațele întinse în față, Fred fugă de parcă propriul trup nu-i mai aparținea, mai repede ca niciodată. Se-mpiedică de o rădăcină și se rostogoli peste cap, apoi se ridică scuipând noroi și continuă să fugă. Ploaia îl orbea și tot soiul de umbre se strecurau pe lângă el, în întuneric.

Din spate se auzi un strigăt.

— Te rog, Max! zise Lila.

Fred se-ntoarse, alunecând în noroi.

— Nu mai vrea să fugă! zise ea, stând aplecată deasupra fratelui ei. Iar eu nu pot să-l duc!

Băiețelul zacea întins pe spate și plângea sub cerul gol, tremurând din toate încheieturile în ploaia necruțătoare.

— Haide! zise Fred, săltându-l pe Max pe umăr.

Băiețelul era mult mai greu decât se-așteptase și scoase un țipăt când se văzu luat pe sus, dar Fred îl prinse de genunchi și începu să alerge, în timp ce fiecare părticică din el urla de durere. Imediat în spatele lor se auzeau pașii iuți și apăsați ai Lilei.

Când, în cele din urmă, ieși din pădure într-un soi de luminiș ivit pe neașteptate, junghiu pe care-l simțea într-o parte devenise deja aproape insuportabil. Se opri brusc, iar Max se izbi cu capul de spinarea lui, scoase un țipăt și, înfuriat, chiar încercă să-l muște pe Fred de unul dintre omoplați.

— Te rog să-ncetezi! zise Fred, dar abia de mai băga de seamă ce încerca să facă băiețelul pe care-l ducea în cărcă; privea uluit la ceea ce se găsea dinaintea lui.

Se aflau la marginea unui cerc larg de copaci, expus cerului liber și luminat de o lună dolofană. Pământul era acoperit de un covor de jarbă și mușchi verde, iar puzderia de stele de deasupra

răspândea o lumină argintie atât de puternică, încât aproape că risipise întunericul. Fred îl lăsa jos pe Max și rămase aplecat, respirând din greu, cu mâinile sprijinate pe coapse.

— Ne-o fi urmărit șarpele? întrebă Max.

— Nu, răsunse Con, gâfăind.

— De unde știi? se smiorcă Max.

Lila se lăsa în genunchi, ținându-se cu mâna de-o parte.

— Șerpii nu fac aşa, Maxie, doar știi și tu. Eu am...

— Intrat în panică, îi tăie Con vorba cu o voce acră. Asta ai făcut! Vezi?! Uite! Nici urmă de șarpe! Am reacționat ca niște tâmpăți. Acum ne-am rătăcit și mai rău!

În lumină, terenul cobora într-o pantă ușoară spre o băltoacă mare. Deși îl usturau toți mușchii, Fred se îndreptă într-acolo și adulmecă apa – mirosea a putreziciuni, dar îi era cumplit de sete! Sorbi o gură, însă o scuipe imediat.

— Nu-i bună! Are gust de picioare de mort.

— Da' mi-e seteee! miorlăi Max.

Fred privi de jur-împrejurul luminășului în speranța de a descoperi o sursă de apă înainte ca Max să se pună din nou pe bocit.

— Dacă-ți storci părul, o să scoți ceva apă din el, îi zise puștiului, strângându-și bretonul brunet de pe frunte și răsucindu-l; câteva picături îi căzură pe limbă. Tot e mai bine decât nimic!

Max își molfăi și el părul pentru o clipă, apoi închise strâns ochii și zise:

— Mi-e frică!

De data asta nu se mai smiorcăia; o spusese ca pe o constatare. Fred își zise că, într-un fel, asta era mai rău decât dacă ar fi plâns.

— Știi, și nouă ne e, Maxie, spuse Lila cu blândețe.

Se îndreptă spre fratele ei și-l luă în brațe. O prinse de încheietură cu degetelele lui osoase, atingându-i o arsură, dar ea nu îi dădu mâna la o parte. În schimb, începu să-i șoptească la ureche în portugheză ceva duios, aproape melodios – un cântec de leagăn. Amândoi tremurau un pic.

Lui Fred i se pusese un nod în gât.

— Mâine dimineață toate astea ni se vor părea mai puțin rele! zise el.

— Zău? Nu mai spune! răsunse Con întepătată.

— Mai rău n-are cum să fie. Când s-o lumina, o să putem să facem un plan ca să ajungem acasă.

Con îl fixă cu niște ochi în care se ctea sfidarea, iar Fred îi întoarse privirea, fără ca măcar să clipească. Chipul ei era numai unghiuri și linii drepte: bărbie ascuțită, pomeți ascuțiti, privire tăioasă.

— Și-acum? întrebă ea.

— Mami și tati ne zic mereu că... încercă Lila să răspundă.

Simpla pomenire a părinților ei o făcu să se schimonosească de plâns, însă își înghiță lacrimile și zise mai departe:

— Au ei o vorbă: să nu gândești pe nedormite. Când ești epuizat, faci numai tâmpenii, aşa zic ei. Și-s oameni de știință, nu orice! Deci ar trebui să dormim!

Pe Fred îl dureau toate oscioarele.

— Bine, de-acord. Să dormim.

Se-ntinse pe-o parte în iarba umedă. Hainele îi erau leoarcă, dar aerul se simțea călduț. Închise ochii. Poate că avea să se trezească în patul din internat, în sforăiturile colegilor săi de cameră, Jones și Scrase. O furnică i se cățără pe obraz.

— N-ar trebui totuși să rămânem treji, ca nu cumva să murim din cauza vreunei comoții? interveni Con.

— Cred că dacă am fi suferit o comoție, am fi fost amețiti, răsunse Lila.

Deja pe jumătate adormit, Fred încercă să-și dea seama dacă e amețit. Lumea începu să se învârtă în jurul lui, îndepărându-se.

— Dacă murim cu toții la noapte, să știi că numai voi doi sunteți de vină! mai zise Con.

Pe această notă optimistă, Fred simți cum se-adâncește tot mai mult în somn, departe de junglă și de aerul greu al nopții.